

ДЖАНИ РОДАРИ ОБИКОЛКА НА ГРАДА

Превод от италиански: Хубан Стойнов, Бояна Петрова, —

chitanka.info

Паоло бил много предприемчиво момче. Не можел да стои, без да прави нещо интересно или полезно. Никога не скучаел, защото винаги можел да си измисли някаква игра или някаква работа — изобщо занимание. Бил и много упорит: щом вземел някакво решение, никога не се отказвал от него, никога не оставял започнатото до половина. Един ден, когато нямали училище и той бил останал сам къщи, Паоло бързо написал домашните си, разтворил върху масата една голяма карта на града и се загледал в ситната мрежа от булеварди и улици, площади и площадчета, по-гъста в центъра, по-рядка там, където крайните квартали преминавали в полето.

И ето че неусетно пергелът се оказал в ръцете му и с него Паоло очертал върху тази плетеница от линии и петна един голям съвсем правилен кръг. Странна идея се била родила в главата му... Но пък защо ли да не опита? И готово! Решението било взето: ще направи обиколка на града. Но обиколка по правилен кръг. Всеки знае, че улиците вървят на зигзаг, завиват както и когато си искат, изоставят една посока, за да тръгнат в друга. Дори околоръстният път не върви по правилен кръг около града: не са го прокарвали с пергел... А Паоло бил решил да обиколи града по правилен кръг, като следва пътя, начертан по картата от пергела, без да се отклонява нито на крачка от неговата линия — ясна и точна като сполучлива идея.

По някаква случайност Паоло бил начертал кръга си така, че той минавал точно по тяхната улица. Сложил картата в единия си джоб, а в другия пхнал една кифла, в случай че огладнее по пътя, и тръгнал...

Излязъл навън. Решил да тръгне наляво. На картата кръгът вървял известно време по улицата, след това я пресичал на място, където нямало пешеходна пътека. Но Паоло не се отказал от намерението си. И той като кръга пресякъл улицата и се озовал пред една желязна врата. Оттам нататък улицата си продължавала по пътя, а кръгът завивал, минавал през една групичка къщи и излизал на малко площадче, от другата им страна. След като хвърлил още един поглед на картата си, Паоло открял вратата. Нямамо никого. Влязъл и се намерил в един двор. Прекосил го. А по-нататък? По-нататък имало стълбище, но Паоло не се решавал да се изкачи по него: щял да се намери на последния етаж. А оттам — най-много на покрива. После как ще скача от покрив на покрив?... Една черта с молив лесно минава по покривите, но човек, и то без крила, това е друга работа...

За щастие, над стълбищната площадка имало едно прозорче, Наистина било малко и малко нависоко. Паоло погледнал кръга на картата. Нямаło съмнение: за да следва своя кръг, трябвало да мине оттам — друг изход нямаło.

Докато се опитвал да се изкатери до прозорчето, зад гърба му неочаквано се чул мъжки глас. Паоло се долепил до стената като уплашено паяче.

— Ей, момченце, къде отиваш? Какво си решил да правиш? Слизай веднага!

— На мен ли говорите?

— Разбира се. Я чакай, да не искаш да задигнеш нещо?... Не, не ми приличаш на крадец. Да не би да правиш гимнастика?

— Не, господине... аз бих искал само да мина в другия двор.

— Спокойно можеш да излезеш, да обиколиш къщата и да влезеш през съседната врата.

— Не... не мога.

— Разбирам: направил си пакост и се страхуваш, да не те хванат.

— Не, уверявам ви, не съм направил нищо лошо...

Паоло огледал внимателно господина, който го бил спрял под прозорчето. Все пак изглеждал добър човек. Имал бастун, но не го използвал, за да го заплашва. Облягал се на него усмихнат. Паоло решил да му се довери и му разкрил плана си...

— Обиколка на града по кръг, нарисуван с пергел? — повторил господинът: — Това ли искаш да направиш?

— Да, господине.

— Но това е невъзможно, момченце. Ако се намериш пред стена без прозорци, какво ще правиш?

— Ще се изкатери по нея.

— А ако е много висока?

— Ще прокопая дупка и ще мина под нея.

— А като стигнеш брега на реката? Погледни, кръгът на картата ти минава точно там, където реката е най-широка и на това място няма мостове.

— Но аз умея да плувам.

— Ясно, ти си от онези, които не се предават лесно, така ли е?

— Да.

— Намислил си, значи, един план, точен като кръг, начертан с пергел... Е, какво да ти кажа? Опитай!

— Тогава ще ми позволите ли да мина през прозорчето?

— Нещо повече: ще ти помогна. Ето, ще ти направя стъпало с ръце. Стъпи с единия крак, хайде!... И внимавай да не паднеш, като скачаш от другата страна...

— Много ви благодаря, господине! Довиждане!

И Паоло продължил напред. Или по-точно, напред и малко встрани: нали трябвало да върви по кръга, без да направи нито крачка вън от линията, която бил начертал на картата си. И така стигнал в подножието на един паметник. Бронзов кон удрял с копито по мраморната плоча. Един герой, чието име Паоло не знаел, държал с лявата си ръка юздите на коня, а с дясната сочел към някаква далечна цел. Сочел сякаш точно по кръга на Паоло. Какво да прави? Дали да се провере под краката на коня? Или да се прехвърли през главата на героя? Или пък — най-простото — да заобиколи паметника?

ПЪРВИ КРАЙ

Докато размишлявал как да реши тази задача, Паоло погледнал нагоре и изведнъж му се сторило, че конникът си бил навел главата към него. Не много, само колкото да го погледне и да му намигне.

— Започват да ми се привиждат разни неща — прошепнал си Паоло уплашен. Но героят от бронз продължавал да го гледа. Дори си свалил ръката, с която сочел право напред, и му махнал да се качи:

— Хайде! — казал героят. — Качвай се. На този кон има място за двама.

— Но аз... аз...

— Хайде де, не ме карай да губя търпение! Или мислиш, че не мога да препускам по правилен кръг, без да се отклонявам по допирателната? Ела, аз ще ти помогна да направиш своето геометрично пътешествие. Ти го заслужаваш, защото не се спря пред трудностите.

— Благодаря, много ви благодаря, но...

— О, колко се бавиш! При това си голям горделивец. Не ти се иска да ти помагат, а?

— Не е затова...

— Тогава губим време в празни приказки. Качвай се и да тръгваме. Харесваш ми, защото замисляш смели планове и ги изпълняваш, независимо от препятствията. Бързай, конят вече се пробужда... Ти си попаднал тук точно в този ден от годината, когато — не зная по какво вълшебство — ни е позволено да попрепускате малко, като в добрите стари времена... Ще дойдеш ли или не?

Паоло решил да тръгне. Хванал ръката на героя и се намерил на седлото. Полетели... Ето, градът вече бил под краката им. И върху него се извивал и сияел техният път, един тънък златен кръг, красив и точен като този, който бил начертан от неговия пергел.

ВТОРИ КРАЙ

Докато размишлявал как да реши тази задача, Паоло оглеждал площада, на който се издигал паметникът. Кръгът от картата го пресичал и безгрижно преминавал през една голяма църква с огромен купол. Не му трябвали врати на този кръг! Но какво можел да направи Паоло? Не можел да влезе в църквата през стената, която сигурно била дебела като стена на крепост! Тогава, за да не се отклонява от линията си, трябвало да се покатери по купола. Но лесно се казва! Без въжета и клинове не би се справил и най-добрият алпинист, и най-умелият и най-смелият катерач. Трябвало да се откаже. Обиколката на града била само една хубава мечта. Улиците на живота никога не са ясни, точни и правилни като геометрични фигури.

Паоло погледнал за последен път героя, който сочел неподвижен и строг от върха на своя паметник към далечната и недостижима цел. След това с бавна и тъжна крачка тръгнал към дома си, следвайки покорно безсмислените и случайни чупки на обикновените улици.

ТРЕТИ КРАЙ

Докато размишлявал в подножието на паметника, Паоло почувствал, че нещо се докосва до ръката му: една ръчичка, по-малка и по-топла от неговата.

— Искам да си отида у дома.

Едно тригодишно дете казало тези думи с несигурно и треперещо гласче. То гледало Паоло със смесено чувство на доверие и страх, надежда и отчаяние. Очите му много искали да се разплачат.

— Къде живееш?

Детето посочило една неопределена точка на хоризонта.

— Искам при мама.

— Къде е майка ти?

— Там.

Но и това „там“ сочело неопределена точка. Било ясно само, че детето се било изгубило в града и не знаело как да намери пътя към дома си. Ръчичката му стискала силно ръката на Паоло и не искала да я пусне.

— Ще ме заведеш ли при мама?

Паоло искал да му каже, че не може, че има по-важна работа, но сърце не му давало да измами доверието на детето. Кръгът ще почака, ще почака пергелът и обиколката на града: ще има време и за тях...

— Ела — казал Паоло, — да вървим да търсим майка ти.

КРАЯТ, КОЙТО ИЗБИРА АВТОРЪТ

Първият край е за мечтателите. Вторият — за песимистите. Аз съм за третия: харесва ми това, че Паоло е готов да жертва личната си мечта — красива, но откъсната от живота, — за да помага на тези, които имат нужда от него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.